Dosarul nr.3ra-1081/21
2-18189432-01-3ra-16102021

Prima instanță, Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: O. Țurcan)
Instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, I. Muruianu, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

23 februarie 2022 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului, judecătorul Tamara Chișca-Doneva
judecătorii Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Serviciul Fiscal de Stat împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, persoană terță Dorian Pînzaru cu privire la anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, și s-a menținut hotărârea din 13 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă:

La 21 septembrie 2018, Serviciul Fiscal de Stat a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova solicitând anularea deciziei nr.158 din 20 august 2018 a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova privind constatarea încălcării de către Serviciul Fiscal de Stat al Republicii Moldova a prevederilor art.4 alin.(1) lit.c), art.29 și art.30 a Legii nr.133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 23 februarie 2018 a recepționat scrisoarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr.02/1-07/1827 din 20 august 2018, prin care se comunică despre examinarea sesizării privind legalitatea operațiunii de prelucrare a datelor cu caracter personal de către Serviciul Fiscal de Stat, la care a răspuns prin scrisoarea nr.26-03-06/2479 din 26 februarie 2018.

Ulterior, la 23 august 2018, a recepționat înștiințarea Centrului nr.02/1-07/1827 din 20 august 2018, despre expedierea deciziei nr.158 din 20 august 2018, adoptată în rezultatul autosesizării din 12 ianuarie 2018, potrivit căreia, a constatat încălcarea de către Serviciul Fiscal de Stat a prevederilor art.4 alin.(l) lit. c), art.29 și art.30 a Legii nr.133 din 08 iulie

2011 privind protecția datelor cu caracter personal, precum și a dispus întreprinderea măsurilor necesare în vederea neadmiterii în viitor a cazurilor analogice, măsuri apte să asigure respectarea principiului proporționalității, pertinenței și neexcesivităţii prelucrării datelor cu caracter personal în calitate de operator de date cu caracter personal.

Prin urmare, nu este de acord cu decizia nr.158 din 20 august 2018 SFS, deoarece consideră că, la emiterea acesteia, nu au fost respectate normele procedurale privind controlul legalității prelucrării datelor cu caracter personal.

Astfel, a indicat că, în corespundere cu decizia nr.158 din 20 august 2018, pârâtul a întemeiat controlul pe autosesizarea din 12 ianuarie 2018, demarată în temeiul art.27 alin.(4) al Legii nr.133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

Menționează reclamantul că, autosesizarea reprezintă modalitatea de sesizare internă, care constă în posibilitatea Centrului de a se sesiza din oficiu ori de câte ori se află, pe altă cale decât prin plângere, că s-a săvârșit o încălcare. Însă, potrivit circumstanțelor de fapt, precum și conform materialelor cauzei, Societatea cu Răspundere Limitată „Artosis”, reprezentată de directorul Artiom Vasiliev, a depus o plângere la Centru privind legalitatea prelucrării informației de către Serviciul Fiscal de Stat și anume, prezentarea Anexei nr.l la actul de control nr.5-681584, întocmit de inspectorii Serviciului Fiscal de Stat în urma controlului efectuat la întreprinderea Societatea cu Răspundere Limitată „Artosis”.

Conform art.27 alin.(2)-(4) din Legea nr.133 din 08 iulie 2011, în procesul soluționării plângerii, Centrul poate audia subiectul datelor cu caracter personal, operatorul și, dacă este cazul, persoana împuternicită de către operator și martorii, de asemenea poate dispune efectuarea unui control inopinat. Astfel, comunică că, în urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată care prevede fie lipsa încălcării prevederilor legislației, fie suspendarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, fie rectificarea, blocarea sau distrugerea datelor neveridice ori obținute ilicit. Decizia este comunicată părților interesate în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii. Iar, prevederile alin.(2) și (3) se aplică în mod corespunzător și în situația în care Centrul se autosesizează cu privire la comiterea unei încălcări a drepturilor subiecților datelor cu caracter personal, recunoscute de prezenta lege.

La caz, decizia nr.158 a fost emisă la 20 august 2018, în timp ce plângerea Societății cu Răspundere Limitată „Artosis” a fost primită în ianuarie, astfel, consideră reclamantul că, despre rezultatul examinării, Centrul urma să informeze Serviciul Fiscal de Stat în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii Societății cu Răspundere Limitată „Artosis”.

Însă, peste 8 luni, din ianuarie și până în august, Centrul informează Serviciul Fiscal de Stat despre decizia emisă, ceea ce denotă examinarea și comunicarea deciziei cu încălcarea termenului de 30 de zile prevăzut de legislație.

Respectiv, dacă în 8 luni de către Centru s-a efectuat control, este cert faptul că, acesta a fost inițiat cu încălcarea normelor procedurale de exercitare a controlului, în lipsa documentelor procedurale justificative, și anume, decizia de efectuare a controlului cu elementele constitutive potrivit pnct.17 din Regulament, și anume numărul și data deciziei; numele, prenumele, funcția persoanei care a dispus efectuarea controlului; datele de identificare ale entității supuse controlului; tipul controlului și scopul acestuia; temeiul juridic de efectuare a controlului; aspectele ce urmează să fie examinate în cadrul controlului;

termenul de efectuare a controlului; controlorii desemnați în vederea efectuării controlului, delegației de control, conform pct.18 din Regulament, actului de control.

În acest mod, de către pârât au fost încălcate drepturile Serviciului Fiscal de Stat la efectuarea controlului, stipulate în secțiunea 3 din Regulament.

În continuare, referitor la legalitatea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, reclamantul a indicat că, potrivit art.3 din Legea nr.133 din 08 iulie 2011, nu sunt considerați destinatari ai datelor cu caracter personal, organele din domeniul apărării naționale, securității statului și ordinii publice, organele de urmărire penală și instanțele judecătorești, cărora li se comunică date cu caracter personal în cadrul exercitării competențelor stabilite de lege.

Astfel, notează că, în cadrul examinării cauzei civile intentate la cererea de chemare în judecată depusă de Grigore Namesnic către Serviciul Fiscal de Stat privind contestarea actului administrativ (dosar nr.3-45/17), au fost prezentate instanței de judecată documentele aferente cauzei examinate, inclusiv copia autentificată a Actului de control nr.681584 din 31 martie 2017. Serviciul Fiscal de Stat, în calitate de participant al cauzei civile, la prezentarea unui document instanței și părții adverse era obligat să prezinte copia acestuia, iar copia prezentată trebuia să garanteze identitatea cuprinsului copiei cu cel al originalului.

Totodată, a susținut că, în vederea garantării identității cuprinsului copiei cu cel al originalului și asigurării conformității înscrisurilor prezentate instanței de judecată, datele din Actul de control nr.681584 din 31 martie 2017 nu au fost depersonalizate, în condițiile în care regimul de confidențialitate a acestora se prezumă a fi garantat de normele procedural aplicabile la examinarea cauzelor judiciare, respectarea confidențialității datelor cercetate, fiind imputată participanților la proces.

În acest sens, face referire la prevederile art.56 din Codul de procedură civilă, în conformitate cu care, participații la proces sunt obligați să se folosească cu bună credință de drepturile lor procedural. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării obligațiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedural civilă.

Totodată, în temeiul art.308^4 din Codul de procedură civilă, pot lua cunoștință de materialele dosarului, personal sau prin reprezentant, participanții la proces, precum și, cu aprobarea instanţei de judecată, persoanele enumerate la art.48^{30} alin.(l) din Codul civil care justifică un interes legitim. Avocatul persoanei fizice poate efectua extrase și copii de pe materialele dosarului. Avocatului i se interzice să transmită extrasele și copiile respective, precum și copii de pe acestea, persoanei fizice și terților.

Prin urmare, nu poate fi imputat Serviciului Fiscal de Stat încălcarea regimului confidențialității datelor cu caracter personal în condițiile în care înscrisurile aferente examinării cauzei judiciare au fost prezentate instanței de judecată, în calitate de probe, însă participanții la proces și anume, reprezentantul reclamantului, avocatul Dorian Pînzaru a neglijat obligațiunile care îi revin, în partea ce ține de respectarea prescripțiilor legale privind confidențialitatea datelor de care a luat cunoștință în cadrul procesului judiciar, fapt invocat de Serviciul Fiscal de Stat, dar ignorate de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

În concluzie, consideră reclamantul că, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a examinat subiectiv probele prezentate și a evitat să examineze obiectiv circumstanțele de fapt și de drept invocate în privința avocatului Dorian Pînzaru, acțiunile

căruia demonstrează cu certitudine neglijarea obligațiunilor care îi revin în partea ce ține de respectarea prescripțiilor legale privind confidențialitatea datelor, de care a luat cunoștință în cadrul procesului judiciar. Or, acesta din urmă, în lipsa autorizării din partea instanței sau Serviciului Fiscal de Stat, a transmis copia de pe actul de control nr.5-681584, efectuat către Societatea cu Răspundere Limitată „Artosis”.

Prin urmare, opinează că, în cadrul operării cu datele cu caracter personal, a acționat legal și nu a încălcat prevederile Legii nr.133 din 08 iulie 2011.

În asemenea circumstanțe, solicită anularea deciziei nr.158 din 20 august 2018, emise de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, privind constatarea încălcării de către Serviciul Fiscal de Stat a prevederilor art.4 alin.(1) lit.c), art.29 și art.30 a Legii nr.133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

Prin încheierea din 12 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani s-a dispus atragerea lui Dorian Pînzaru în proces, în calitate de persoană terță (f.d.49-50).

Prin hotărârea din 13 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a anulat decizia nr.158 din 20 august 2018 a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova privind constatarea încălcării de către Serviciul Fiscal de Stat al Republicii Moldova a prevederilor art.4 alin.(1) lit.c), art.29 și 30 a Legii nr.133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal (f.d.74, 79-87).

Invocând ilegalitatea hotărârii instanței de fond, la 28 iulie 2020, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a declarat apel nemotivat, iar la 28 octombrie 2020 a depus apel motivat împotriva hotărârii din 13 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei decizii noi de respingere a acțiunii (f.d.78, 95-99).

Prin decizia din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal și s-a menținut hotărârea din 13 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d.124, 125-136).

Referitor la fondul cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău a apreciat că, instanța de fond, întemeiat a ajuns la concluzia că, decizia nr.158 din 20 august 2018 emisă de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal privind constatarea încălcării de către Serviciul Fiscal de Stat a prevederilor art.4 alin.(1) lit.c), art.29 și 30 a Legii nr.133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, a fost emisă de autoritatea publică cu încălcarea procedurii stabilite.

Instanța de apel a reținut că, în ședința de judecată cu certitudine s-a stabilit faptul că, contrar prevederilor alin.(3) și (4) al art.27 al Legii nr.133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, deși, s-a autosesizat la data de 18 ianuarie 2018, a emis Decizia nr.158 abia la 20 august 2018, omițând termenul de 30 zile prevăzut de art.27 alin.(3) a legii citate.

Astfel, instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul apelantului cu privire la faptul că, decizia contestată a fost emisă cu respectarea procedurii, menționând că, apelantul n-a combătut constatările instanței de fond în privința încălcării termenului de 30 zile.

Declarativ, Completul judiciar al instanței ierarhic inferioare a considerat și argumentul apelantului despre faptul că, instanța de fond nu a luat în considerație și nu a apreciat în măsură deplină circumstanțele care au servit ca temei de autosesizare a Centrului Național

pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, cu stabilirea ulterioară a încălcării art.4 alin.(1) lit.c), art.29 și art.30 a Legii nr.133/2011, circumstanțele descrise în decizia nr.158 din 20 august 2018. În acest sens, instanța de apel a indicat că, conform alin.(4) al art.27 din Legea nr.133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, termenul de 30 zile pentru comunicarea decizie de la data primirii plângerii, se aplică în mod corespunzător și în situația în care Centrul se autosesizează cu privire la comiterea unei încălcări a drepturilor subiecților datelor cu caracter personal, recunoscute de prezenta lege.

Din considerentele enunțate, instanța de apel a concluzionat că, prima instanța a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristice raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic, creând participanților la proces condiții obiective și echitabile pentru exercitarea drepturilor și obligațiunilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea dreptului la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului.

La 11 iunie 2021, prin intermediul poștei electronice a Curții de Apel Chișinău, ulterior, la 15 iunie 2021, prin intermediul Direcției de evidență și documentare procesuală a Curții de Apel Chișinău, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei decizii noi, prin care să fie respinsă acțiunea, ca neîntemeiată.

La 22 octombrie 2021, prin intermediul poștei electronice a Curții Supreme de Justiție, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a depus recurs motivat împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii, prin care cererea de chemare în judecată înaintată de Serviciul Fiscal de Stat împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să fie respinsă, ca neîntemeiată (f.d.152-154).

În motivarea recursului recurentul a reiterat argumentele invocate în cererea de apel.

Suplimentar, a mai invocat că, instanțele ierarhic inferioare nu au luat în considerare și nu au apreciat în măsură deplină circumstanțele care au servit drept temei de autosesizare a Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, cu stabilirea ulterioară a încălcării art.4 alin.(1) lit.c), art.29 și art.30 a Legii nr.133/2011, a aplicat eronat legea, precum și analogia legii, analogia dreptului.

Recurentul menționează că, instanța de apel fără a examina fondul cauzei, s-a expus în special asupra legalității procedurii de examinare a cauzei, dar a omis de a face referire la circumstanțele de fapt și de drept.

În susținerea poziției recurentul mai indică că, în rezultatul emiterii deciziei nr.158 din 20 august 2018, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal urmărește disciplinarea operatorului de date cu caracter personal, în cazul dat Serviciul Fiscal de Stat, și prevenirea unor ilegalități sau riscuri pasibile să fie suportate de subiecții de date cu caracter personal.

Mai mult, în pofida faptului că, instanța de fond a remarcat obligația prescrisă în pct.2 din dispozitivul deciziei și anume, de a întreprinde măsurile necesare în vederea neadmiterii în viitor a cazurilor analogice, măsuri apte să asigure respectarea principiului proporționalității, pertinenței și neexcesivității prelucrării datelor cu caracter personal în

calitate de operator de date cu caracter personal, nu a analizat în deplină măsură caracterul de interdependență dintre natura încălcării comise și prescripțiile adresate Serviciului Fiscal de Stat, or, ignorarea acestora în continuare ar putea servi drept încurajare pentru aplicarea în continuare a practicilor defectuoase la eliberarea de către Serviciul Fiscal de Stat a extraselor și înscrisurilor în favoarea solicitanților (subiecți nemijlociți sau reprezentanți legali).

În această ordine de idei, manifestă dezacordul cu concluzia instanţei de apel, dat fiind faptul că, nu pot fi deduse/identificate argumentele instanţei, prin care a fost combătută poziția Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, precum și nu a fost dată o apreciere cumulului de probe care au fost raportate circumstanțelor, incidenței normelor legale din Codul de procedură civilă și a prevederilor Legii nr.133/2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

În conformitate cu art.244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art.245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 02 iunie 2021, în ședință publică (f.d.124).

Materialele cauzei atestă că, la 04 iunie 2021, prin intermediul poștei electronice, Curtea de Apel Chișinău a notificat recurentului dispozitivul deciziei recurate (f.d.138).

La 11 iunie 2021, prin intermediul poștei electronice a Curții de Apel Chișinău, ulterior, la 15 iunie 2021, prin intermediul Direcției de evidență și documentare procesuală a Curții de Apel Chișinău, recurentul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei decizii noi, prin care cererea de chemare în judecată înaintată de Serviciul Fiscal de Stat împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să fie respinsă, ca neîntemeiată (f.d.141).

La data de 24 septembrie 2021, recurentul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a recepționat decizia motivată a instanței de apel, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție nr.DS8005411332AS, anexat la materialele cauzei (f.d.145).

La 22 octombrie 2021, prin intermediul poștei electronice a Curții Supreme de Justiție, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a depus recurs motivat împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii, prin care cererea de chemare în judecată înaintată de Serviciul Fiscal de Stat împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să fie respinsă, ca neîntemeiată (f.d.152-154).

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul a fost depus cu respectarea termenului prevăzut de art.245 din Codul administrativ.

La 22 octombrie 2021, la 02 noiembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Serviciului Fiscal de Stat și persoanei terțe Dorian Pînzaru copia recursului nemotivat și a celui motivat depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, cu

înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele cauzei (f.d.150, 157-159).

La 19 noiembrie 2021, intimatul Serviciul Fiscal de Stat a depus referința la cererea de recurs declarat de recurentul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, solicitând declararea recursului împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, ca fiind inadmisibil (f.d.162-163).

La 14 februarie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal copia referinței la cererea de recurs depusă de Serviciul Fiscal de Stat, pentru informare (f.d.166).

Examinând temeiurile invocate în recurs, în raport cu referința depusă și materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art.246 alin.(1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin.(2) din art.246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art.245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și

funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal.

În conformitate cu art.230 și art.246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul — Tamara Chișca-Doneva

judecătorii — Iurie Bejenaru

Aliona Miron